

most

Číslo 11/XIV

listopad 2007

Proti dobrovolnému daru

Duše a dušičky

No a máme tu počátek listopadu a tak o čem by měla být v podstatě řeč než o tom, že opět přišel čas nádherných chrysentén a plných parkovišť u našich osvětlených hřbitovů... Ano, jistě opět jaksí ve velkém vzpomínáme na naše zesnulé. Je věc úcty a vděčnosti vůči těm, kteří od nás odešli a lidová moudrost připomíná, že kultura národa a tím i člověka se projevuje i tím, jak se chová ke svým zesnulým. Ale to jistě všichni známe a tak vás pozvu spíše někde jinde, kde nepulsuje život jen o „dušičkách“, ale i během celého roku. Tam, kde se vede zápas o život a zdraví člověka - a to jsou naše nemocnice. Každý z nás tam už jistě byl, ať už jako pacient, nebo návštěvník svých nemocných. Představme si budovu nemocnice... procházíme jí a vidíme nejrůznější oddělení: interna, chirurgie, neurologie, ortopedie, oční, ORL, ARO... Otevíráme dveře a vstupujeme do pracovny lékaře, do ordinace, do vyšetřovny, na operační sál. Kromě lidí v bílých pláštích vidíme pestrou škálu všech možných přístrojů, nástrojů, nejrůznějších aparátů, které pomáhají zjistit diagnózu, po které lékař stanoví léčbu. Pak bychom mohli navštívit lékárnu plnou všech možných léků...

Co to je lidské tělo, které potřebuje tolik odborné péče, přesné stanovení momentálního stavu a po zjištění diagnózy tolik nesmírně přesné a odborné práce? My vidíme tělo jako postavu. Lékař v něm ale vidí mnohem více: dovede pojmenovat každý sval, každou kost, žílu i každou poruchu normální funkce. Ví, že nemůže měřit tak nějak od boku, to bychom se už mezi zdravé nemuseli nikdy vrátit. Dokážeme si pomoci při rýmě, ale přijde-li zápal plic, pak už žádáme o pomoc lékaře. Tak to je ve zkratce lidské tělo. Ovšem každé lidské tělo jednou musí zemřít a proměnit se v prach. Pro tolik tedy člověk žil? Pro tolik se namáhal, obětoval se...?

Fyzika zná dobře zákon zachování energie, která se nemůže vytratit, prostě zmizet beze stopy.

Ani člověk není výjimkou. Bůh nám dal

poznat, že nejsme jenom tělo, i když je nám jaksí bližší, konkrétnější, ale že každá lidská osoba má taky nesmrtelnou duši a ta smrti nepodléhá.

Ona je nositelkou právě toho, co je na člověku obdivuhodné, ale zároveň tak málo poznané, prozkoumané, co je v něm Boží. A tak si promítněme v paměti ještě jednou všechna ta oddělení a jejich vybavení pro dobro a zdraví lidského těla, kterého si jistě vážíme, ale které jednou musí zemřít a rozpadnout se v prach. A co je tu pro poznání lidské duše? Vždyť právě v ní probíhají nejdůležitější životní pochody, na nichž je závislý život věčný! To není pohádka, vždyť Kristova otázka, co prospěje člověku, kdyby celý svět získal, ale duši ztratil - je docela dobře známá.

V polovině října si Církev připomíná sv. Terezii z Avily, řeholnici-karmelitánku, která je ctěna jako učitelka Církve. Tento titul není zbožnou frází, či nějakou ozdobou zavěšenou do prostoru. Svatá Terezie nevystudovala sice žádnou univerzitu, ale pro svoje zasvěcení a úroveň své modlitby se dostala k Bohu tak blízko, že v jeho světle jasně poznávala věci, které

se dnes běžně neznají, ale existují a dokonce vytvářejí naši podstatu. Zanechala po sobě řadu vzácných duchovních spisů, z nichž jeden nese titul Hrad v nitru. Mohl by být dokonce nazván úctyhodnou studií, či dokonce anatomii lidské duše. Svatá Terezie vede čtenáře jakoby prostorem velikého hradu, postupně mu otevírá dveře místností a komnat a mistrně je popisuje. Už jen za toto dílo by mohla dostat klidně doktorát, jenže ten se neuděluje těm, kteří jsou již na druhém břehu života v Božím Království. Toto dílo tiše a bez násilí oslovuje čtenáře otázkou: víš, kdo jsi? Víš, co utváří, či degeneruje tvůj vnitřní život? Situace sama ukazuje, že má-li být člověk šťastný a vyrovnaný, musí být nejprve živý a zdravý. Tak jako lékař nemůže lidskému tělu namluvit svoje představy a teorie, tak taky my nemůžeme duši vnutit žádnou umělou anatomii či stavbu, nebo ani vnitřní

vybavení. Ani člověk si nemůže trvale dovolit žít v jakémsi sebeklamu, i když by ho za to všichni chválili a třeba se i někteří snažili inspirovat jeho příkladem. Nefunguje-li správně lidská duše, není-li s ní zacházeno tak, jak její původ, povaha a důstojnost vyžaduje, nemůže fungovat. A nefunguje-li duše, pak co může fungovat? Jistě Bůh funguje, ale k Němu se nedochází automaticky. Člověk může jen těžko čekat, že právě v jeho vymyšlených strukturách Bůh musí najít jakési alternativní zalíbení a ony mu přinesou jakýsi alternativní prospěch. A kdyby to i tak vypadalo: přichází dřív nebo později hodina pravdy, kdy se ocitnu před Bohem. Zdání klame... Známe to dobře a přítom tak často utíkáme od reality k tomu, co se nám zdá. Bůh nikdy nestavěl na tom, co se komu zdá, ale na tom, co skutečně je.

A tak poznávejme taky i sami s pomocí Boží skutečnost a stav své duše. Jak? Kdesi na počátku vzpomínky na sv. Terezii jsem řekl, že pro svoje zasvěcení a stav a úroveň své modlitby se dostala k Bohu tak blízko a tak vyčistila svůj vnitřní prostor, že jí mohl Bůh dávat poznat to, co mnoho lidí nedokáže. Jaký je stav mé modlitby? Je to jen bezduché odříkávání naučeného a ještě mnohokrát vynechávané, nebo je to následování Ježíše Krista v tom, že stojíme u dveří Jeho Srdce a klepeme, že se necháme pozvat dovnitř a nasloucháme.

To je počátek, na kterém závisí i to, zda jednou na našem hrobě bude svítilící svíčka opravdu symbolem toho, že zde odpočívají pozůstatky člověka, který k Bohu došel a byl přijat do jeho světla nehasnoucího, nebo je to jenom bezduchá věc, kterou děláme, protože to dělají jiní taky. Hořící svíce na hrobě je vyloženo křesťanským znamením, hlíně či kamenné desce ještě nikdo normální nesvítil. Do šera podzimních dnů nesvítil jenom lidská obydlí, reklamy na obchodech, ale v těchto dnech se nám rozsvítily i hřbitovy - zde se očekává vzkříšení mrtvých, vždyť Bůh to slíbil.

Shromáždění padlých andělů

Satan svolal celosvětové shromáždění padlých andělů. Ve svém úvodním projevu řekl: „Nemůžeme křesťanům zabránit, aby chodili do kostela. Nemůžeme jim vzít Bibli nebo bránit v poznávání pravdy. Ale můžeme jim zabránit v tom, aby si vytvořili důvěrný vztah se svým Spasitelem. Když s Ním navážou vztah, je naše moc nad nimi zlomena. Nechme je tedy, ať si chodí do kostela. Ale připravme je o čas, aby nemohli prožívat blízkost a společenství v Kristu. Musíme být pořád přítomni v jejich životě, zabraňme jim v tom, aby byli v kontaktu se svým Spasitelem a po celý den udržovali toto životadárné spojení!“

„A jak to máme udělat?“ ptali se démoni. „Snažte se, aby byli stále zaneprázdnění nedůležitými věcmi a vymyslete si spoustu možností, jak zaměstnat jejich mysl,“ odpověděl ďábel. „Pokoušejte je, aby utráceli, utráceli a utráceli a pak si půjčovali, půjčovali a půjčovali peníze. Naplňte jejich schránky hloupostmi, katalogy se zbožím a všelijakými novinkami, nabídkami slev, zboží, služeb a falešných nadějí. Přesvědčete jejich ženy, aby neměly děti, aby jejich kariéra byla pro ně důležitější než rodina. A muži ať pracují šest až sedm dní v týdnu, deset až dvanáct hodin denně, aby si mohli dovolit žít prázdny život. Braňte rodičům, aby trávili čas s dětmi. Jejich rodiny se začnou rozpadat, a když se to bude dít, nebude už jejich domov místem, kde by mohli uniknout od každodenního stresu!“

Působte neustále na jejich smysly, aby nemohli naslouchat tomu tichému hlasu a rozjímat nad Božím slovem. Zlákejte je, aby si na cestách neustále pouštěli rádio a v něm naši hudbu. Naučte je mít doma stále zapnuté televize, DVD přehrávače a počítače. V dohlédněte na to, aby v každém obchodě a restauraci stále vyhrávala hlasitá světská hudba. To úplně zaměstná jejich mysl, nebudou naslouchat jeden druhému a přeruší to jejich spojení s Kristem. Dbejte na to, aby měli na stolcích ke kávě nebo u postele plno časopisů a novin. Dvacet čtyři hodin denně útočte na jejich mozky zprávami.

Ať je baví sex, dráždíte jejich smyslnost. V novinách, časopisech a v televizi stále ukazujte pěkné štíhlé modelky, aby muži začali věřit, že nejdůležitější je vnější krása, a aby

začali být nespokojení se svými manželkami. A nezapomeňte na billboardy u silnic. Snažte se, aby manželky byly příliš unavené, než aby mohly v noci milovat své muže. Přidejte jim k tomu i bolesti hlavy! Když nedají svým manželům potřebnou lásku, ti ji začnou hledat jinde. Toto jejich rodiny rychle rozbije. Dejte jim Santa Clause, abyste napadli jejich vysvětlení skutečného smyslu Vánoc jejich dětem. Dejte jim velikonočního zajíčka, aby nemluvili o Ježíšově Zmrtvýchvstání a o Jeho moci nad hříchem a nad smrtí. Veďte je k tomu, aby zapomínali na odpočinek. Snažte se, aby se z dovolených či víkendů vraceli vyčerpaní a neztíšení. A ani na dovolených jim nedávejte pokoj, ale posílejte je na exotická místa, do zábavných parků... Ať se baví, stejně jako se baví svět... Zaměstnávejte je, aby neměli čas jít do přírody a přemýšlet o Božím Stvořitelském díle. Místo toho je posílejte na různé zábavy,

sportovní akce, hry, koncerty a do kina. Hlavně je stále a stále zaměstnávejte!

A když se sejdou v nějakém duchovním společenství, navedte je, aby vedli plané řeči a klábosili, rozhádejte je a hlavně jim nedovolte čerpat sílu z Bible, aby odešli domů se zlým svědomím a rozbouřenými city. Naplňte jejich život množstvím dobrých věcí, aby neměli čas na modlitbu a na čerpání síly od Ježíše. Tak budou na vše sami a kvůli těmto dobrým věcem obětují své zdraví a rodinu. Shromáždění skončilo. „To zabere! To bude fungovat!“ volali nadšeně démoni a pustili se horlivě do díla. Snažili se, aby byli křesťané stále víc a víc zaměstnaní a uspěchaní, aby pobíhali z práce do práce, ze zábavy do zábavy, sem a tam, tam a sem. Aby neměli čas na svého Boha, na své rodiny, zkrátka na nic. Aby neměli čas druhým říct o tom, že Ježíš má moc změnit jejich život. Uspěl ďábel v tomto plánu? Posuďte sami...

Převzato z internetu

Ekonomické okénko Review

V posledním období se toho dost stalo v hospodářské oblasti života naší třínecke farnosti. Kromě dokončené generálky varhan za 185 tisíc Kč se dělaly věci, které možná na první pohled nejsou tak viditelné, ale potřebné a užitečné. Jak jistě víte, naše farnost má svého technicko-hospodářského pracovníka a zároveň i kostelníka, kterým je pan Stanislav Klais a ten spolu se svými spolupracovníky a dobrovolníky udržuje takřikajíc farnost v provozu a v „kondici“ po stránce hospodářsko-řemeslné. Takže pěkně popořádku: během opravy varhan byl vyklizen prostor za varhanami, kde se sesbíraly celkem 3 přívěsné vozíky haraburdí všeho typu. Panu Klaisovi pomáhali i P. Roman Macura, jáhen z Karviné (který zde byl tehdy na praxi), ministranti Mateusz Waclawik, Stasiek Janczyk ml. a Wojta Golasowski. Dále pan Klais uklidil lešení na farní zahradě a trubky byly uloženy do hospodářské budovy pod střechu. Spolu s Pavlem Vondráčkem zabetonovali nové sloupky na vnitřní plot ve farní zahradě. Kromě toho bylo zlikvidováno staré hnojště (bylo v nevyhovujícím místě), zasypáno a byla vykopána nová jáma na bioodpad. Dalším počinem byl úklid ve sklepě, kde byl uskladněn skleněný odpad (staré vitráže z kostela) a ten bylo

nutno odvézt na sběrný dvůr. Zde hodně pomohl pan Adam Waclawek. Taktéž spolu s panem Waclawkem pan Klais odvezl osm přívěsných vozíků veškerého šrotu a jiného odpadu všeho druhu. Jako všude, i na faře je třeba zvládat trávu: pan Klais letos kosil veškerá prostranství kolem fary a kostela asi 7x v průběhu roku a zlikvidoval „travní odpad“. Zde je nutno poděkovat paní Waclawkové za zahradnické práce na farní zahradě. V návaznosti na to nutno poděkovat paní Motykové a její spolupracovníci za celoroční práci na květinové zahradě fary. No a nakonec pan Klais spolu s Otcem Romanem Macurou společnými silami vyčistili všechny okapy na domečku a hospodářských budovách kolem fary.

Toto samozřejmě není konečný výčet, kromě toho bylo vyřešeno hodně drobných běžných, takřikajíc provozních problémů a úkolů. Nyní je ještě z větších akcí v plánu oprava schodů u farní budovy, zejména do farního dvorku. Ve stručnosti toto je vše. Děkujeme všem, kdo pomohli a pomáhají a díky jejich práci naše farnost vypadá tak pěkně a upraveně. Snad i v budoucnu se najdou ruce ochotné pomoci.

Marian Kozok

Otázka na schodech

Nedávno se v naší farnosti „objevil“ P. Leoš Ryška, ředitel TV NOE, známá to postava z oblasti křesťanských médií. A proto jsme se ho na schodech ze sakristie zeptali:

MOST: "Jak se dostane šéf TV NOE ke sloužení mše svaté v neděli 21. října 2007 o desáté ve farním kostele v Třinci? Jak se daří Vámi řízené TV?"

P. Leoš Ryška: Jak jsem se dostal do Třince, sloužit mši svatou? Váš kaplan Roman Macura je mým přítelem a nějakou dobu pobýval v mé farnosti Ostrava Heřmanice. Je to taková malá farnost na okraji Ostravy, kterou mám na starosti jako farář. Protože tam jsou skvělí farníci, zvládám ji i při svém

šéfování Televize Noe. Často říkám: "Tuto farnost mám pro radost!". Já a moji farníci jsme si moc přáli, aby

Otec Roman přišel a udělil novokněžské požehnání. Proto jsme se na tu neděli vyměnili. Pro mne osobně to byl velký zážitek prožít nedělní liturgii v třinecké farnosti. Vidět jak vaše farnost žije, jak je mladá a krásná. Velkým povzbuzením byl pro mne i Váš pastýř P. František Vrubel. A jak se daří TV NOE? Tak to je na delší povídání... Ale stručně ve dvou větách. Jsme v podstatě na začátku, vždyť vysíláme teprve 18 měsíců, postupně lidé přicházejí na to, že je dobré mít doma tuto televizi a pomáhají nám finančně. I když stále finance schází, přesto se nebojíme, protože sloužit tomu nejvyššímu Režisérovi je obrovské dobrodružství.

Hřeším myšlením, ...

Na světě asi neexistuje člověk, kterého by netrápily zlé myšlenky. Na každého z nás útočí trochu jiné, dle rozpoložení našeho srdce. Neseme si ze života zranění, která jsou často živá a ještě jsme Bohu nedovolili, aby do nich vstoupil a uzdravil je. Právě ona a také naše špatné návyky určují druh zlých myšlenek, kterými nás ďábel atakuje. Zlý duch dobře zná naše slabá místa a na ta nejvíce útočí, neboť předpokládá, že zde prorazí hradbu našeho srdce. Zlé myšlenky jsou jako vystřelené šipy, jimiž se snaží dobít naše srdce. Ony jsou počátkem každého hříchu, ale hříchem ještě nejsou.

Lidské srdce vykoupené Ježíšovou krví je nebem do té doby, dokud se v něm neusídí nějaká ta „smrtonosná střela“, vystřelená ďáblem do našeho srdce. Samozřejmě, že myšlenky nejsou pouze zlé, nýbrž i dobré a ty se v našem srdci stávají „otcem ctností“ - dobrých skutků. Zlé myšlenky nikdy nemohou pocházet z našeho srdce, jelikož Bůh srdce stvořil dobré. Musí tedy pocházet zvenčí. V pravém smyslu to nejsou ani myšlenky, je to spíš obraz v naší představivosti, ke kterému se ihned připojuje nápad něco nedobrého provést.

Protože zlé myšlenky pocházejí zvenčí a nejsou naše přirozené myšlení, pronikají do srdce jenom pozvolna. Byzantští autoři obvykle uvádějí pět stupňů pronikání zlé myšlenky do lidského srdce. Tento pomalý postup myšlenky si v krátkosti popíšeme:

První stupeň se nazývá „sugesce“, dotyk. Je to první obraz představivosti, první nápad, první sklon. Lakomec uvidí peníze a napadne

ho: „Co kdybych si je schoval!“ Podobně se namane smyslový obraz, myšlenka chlipnosti, lenosti aj. Nerozhodneme se k ničemu, jen konstatujeme, zjišťujeme možnost udělat něco zlého. Mnoho lidí se takovýchto myšlenek leká a zpovídá se z nich. Tyto zlé myšlenky jsou dotěrné jako mouchy v létě. Ony nás tím víc obtěžují, čím netrpělivěji se oháníme. Je třeba jasně podotknout, že v nich ještě žádná vina není.

Potěšit nás může to, že dokud žijeme, tak se jich nezbavíme. Musíme se akorát naučit je ignorovat. Mniši k jejich odrazení používali po příkladu Ježíše Krista citáty z Písma (srov. Lk 4, 1-13).

Šťastný a spokojený je člověk, který umí odrazet zlé myšlenky hned při první „sugesci“.

Druhý stupeň se jmenuje „rozmluva“. Připomíná to vyprávění prvních stran Písma svatého o Evě a jejím rozhovoru s hadem (srov. Gn 3). Necháme-li první nápad bez povšimnutí, odejde. Člověk se však nezdrží a začne o něm uvažovat. Lakomec si řekne: „Nechám-li si ty peníze, uložím si je na knížku!“ Pak mu zas přijde na mysl, že by to nebylo čestné, protože o těch penězích mají vědět i druzí. Pak zas uvažuje, jak by bylo dobře to utajit. K ničemu se sice nerozhodne, ale otázka těch peněz mu leží třeba celý týden v hlavě. Podobně se vede rozhovoru. Dlouho a dlouho se zabývá druhým, který mu ublížil. V představivosti ho bije, uráží, pokořuje, pak mu zas odpouští, pak zase vymýšlí, co by mu provedl, teprve po delší době na to zapomene. Ten, kdo se

k ničemu zlému nerozhodl, ovšem nehřeší.

Třetí stupeň se nazývá „boj“. Myšlenka, která se po dlouhém rozhovoru usídlila v srdci, už se nedá snadno odehnat. Smyslový člověk, který má zamořenou obrazovostnost nečistými představami, se nemůže z nich vysvobodit. Nemusí ještě souhlasit, může vyjít vítězně, ale stojí ho to velkou námahu, musí bojovat.

Přestože v těchto stupních se ještě nejedná o hřích, utrpěli jsme dosti velkou škodu. Ztratili jsme mnoho času a duševní energie rozmlouváním, dohadováním s myšlenkami, které k ničemu dobrému nevedou.

Čtvrtý stupeň se nazývá „souhlas“. Kdo prohrál boj, rozhodne se vyhovět špatnému nápadu a při nejbližší příležitosti ho uskutečnit. Tady začíná hřích v plném a pravém smyslu, i když zůstane jenom vnitřní a nepřejde později k vnějšímu skutku. Jde tu o to, čemu říkáme „hřešit myšlenkami“.

Pátý stupeň je „vášeň“. Kdo podlehne zlým myšlenkám často; oslabuje postupně víc a více svůj charakter. Vzniká náklonnost ke zlému, která bývá někdy tak silná, že se jí dá vzdorovat jenom velmi těžko. Je to vášeň, která člověka zotročuje.

Těto vášně se zabýváme velmi těžce sami, většinou je potřeba vyhledat pomoc druhých lidí, nejlépe kněze nebo nějaké modlitební společenství, které by se modlilo za osvobození od této naší „vášně“.

„Bdíme nad svým srdcem!“ Vždyť do něho Bůh vtiskl obraz sebe sama.

Spotkanie z Ks. Edwardem Cokot z Sałajki

„Sto lat wyciągasz swe ramiona nad naszą wioską, Krzyżu Święty. Dla jednych jesteś pocieszeniem, dla innych obcy, niepojęty.

Jedni szukają w Tobie siły, drudzy Cię szydzą, przeklinają. Ty od lat niewzruszenie stoisz, ludzkie wzmaganie oglądając ...

Niech skarga przejdzie w zapomnienie i wola Twoja niech się stanie, bo każdy krzyż to jeden stopień, bliżej do Ciebie, Panie."

(Krzyż w Sałajce - Anna Filipkowa)

W sobotę 22 września gościliśmy w naszej parafii w Trzyńcu na pierwszym powakacyjnym spotkaniu Sympatyków Radio Maryja księdza Edwarda Cokota, który już 9 lat jest proboszczem w kościele - Sanktuarium pw. Podwyższenia Krzyża świętego w Sałajce. Nasz gość wspólnie z nami pomodlił się radosne tajemnice Różańca Świętego oraz w rozważaniach podkreślił oddanie się i wypełnianie woli Bożej przez Maryję.

Później ksiądz proboszcz mówił nam o znaczeniu Krzyża, który jest znakiem zbawienia, ogniwem spajającym ludzi z Bogiem, łączącym to co ludzkie z tym, co boskie. Jest znakiem miłości.

„Człowiek często błądzi, ale krzyż przypomina, że Bogu nie jest obojętne, jak przebiega nasze życie. On stworzył nas do szczęścia i nie chce, aby ktokolwiek zginął.. Dlatego ofiarował swego Syna. Krzyż stoi w naszych kościołach jako znak oczekiwania Boga, że otworzą się nam oczy, że przyjmimy miłość Chrystusa, że napelnimy nasze serca miłością, która przemieni nasze życie. Krzyżem oznaczamy nas kapłan i rodzice w dzień naszego Chrztu Świętego. Krzyżem zaczynamy każdy dzień, bo jest znakiem Bożej pomocy i błogosławieństwa. Krzyżem zaczynamy nasze posiłki, zapraszając Boga do naszego stołu. Krzyżem bronimy się przed strachem i niepewnością. Krzyż ma wielką moc. Przepiękne świadectwo daje nam sam papież Benedykt XVI, wspominając na przekazywane jemu przez rodziców błogosławieństwa znakiem krzyża. Rodzice, dawajcie swoim dzieciom błogosławieństwo! Nic nie zastąpi ich ważności, a zostaje w pamięci dziecka na całe życie.

Także błogosławieństwo przekazywane naszym miastom, wsiom i najbliższej okolicy w czasie procesji Bożego Ciała udzielane Najświętszym Sakramentem, jest umacnianie Świętym Krzyżem tego świata narażanego na grzech. Warto przekazywać wartości, na których młode pokolenie musi stawiać swoje życiowe wybory."

Dowiedzieliśmy się także o historii Sałajki. Pierwsze zapiski sięgają 1596 roku, kiedy to dwór Adama Waclawa przyznał mieszkańcom Jabłonkowskim prawo do wypasania bydła i pławienia drewna w dolinie rzeki. W latach 1691 - 1718 Komora Cieszyńska sprzedawała tu grunta osadnikom. Na podstawie legend szczególnym miejscem dla mieszkańców wioski było źródło i krzyż w Sałajce. Często opowiadało się, że młoda dziewczyna uciekając przed napastnikami przez las i krzaki schowała się za pnem przewróconego drzewa, wzywając pomocy Matki Najświętszej. W dziwny sposób ocalała. Potem spostrzegła źródło. Po przemyciu się jego wodą zniknęły wszystkie rany i zmęczenie. Później mieszkańcy zrobili z tego drzewa krzyż, który w roku 1833 stanął przy drodze nieopodal źródła. W 1836 roku wybuchła cholera, która zdziesiątkowała mieszkańców Jabłonkowa. Kiedy pobożni Jabłonkowie udali się z procesją błagalną do krzyża świętego w Sałajce, Bóg wysłuchał ich modlitwy i w dzień pielgrzymki epidemia skończyła się. I to wydarzenie ma piękną legendę. Odtąd co roku wyruszała pielgrzymka z Jabłonkowa do Sałajki. Sałajka stawała się coraz bardziej znana. Liczne procesje przybywały nawet z daleka. Budowę kościoła rozpoczęto w 1894 roku. Nowa

świątynia została konsekrowana w 1896 roku przez kardynała wrocławskiego Jerzego Koppa, który na ołtarzu złożył relikwie Świętego Krzyża. W 1969 roku obok kapliczki nad źródłem wybudowano grotę Matki Boskiej Lurdzkiej. W 1990 roku opiekę nad sanktuarium przejął Zakon Karmelitów Bosych. W Sałajce powstało Bractwo Szkaplerzne i Świecki Zakon Karmelitański. W 1994 roku na wzgórzu przy kościele zbudowano Drogi Krzyżową. Poszczególne stacje zostały ufundowane przez sąsiednie wioski i ludzi związanych z sanktuarium, by w ten sposób złożyć Bogu wotum wdzięczności za wszystkie udzielane łaski.

„Podobnie jak kiedyś, również dziś Bóg wysłuchuje prośby zanoszone u stóp krzyża, a woda ze źródła jest przyczyną wielu uzdrowień. Ludzie piszą listy i dziękują za modlitwy oraz za piękne duchowe przeżycia pod tym krzyżem. W Sałajce dziś żyje około 350 osób. Jest to żywa parafia. Odpust jest zawsze w pierwszą niedzielę maja i na jesień w uroczystość Podwyższenia Krzyża Świętego, kiedy to przyjeżdżają wierni także z Polski i Słowacji. W tym roku było na wszystkich odpustowych mszach świętych około 1500 osób."

Na zakończenie ksiądz E. Cokot mówił o mszach świętych listopadowych za zmarłych: „Już karmelici, którzy byli kiedyś w Sałajce, prowadzili modlitwy za zmarłych. Postanowiłem ten piękny zwyczaj kontynuować. Wspólnotę tych, którzy żyją na ziemi i tych, co odeszli do Pana, kościół nazywa świętych obcowaniem. Uroczystość Wszystkich Świętych i Dzień Zaduszny przypomina nam tę tajemnicę i wzywa do modlitwy w intencji tych, którzy są po drugiej stronie życia. My chcemy jeszcze bardziej otworzyć się na tę prawdę naszej wiary. Chcemy cały miesiąc listopad poświęcić modlitwie za tych wszystkich, którzy przedbiegli nas do domu Ojca. Pragniemy mszą świętą i naszą modlitwą pomóc tym, których miłość nie jest jeszcze tak doskonała, aby oglądać oblicze Boga, tym, którzy muszą doświadczyć czyścicowego oczyszczenia. Prośmy o Boże miłosierdzie, o Jego zmiłowanie dla naszych bliskich zmarłych, abyśmy jak najwięcej pomogli duszom cierpiącym w czyśccu. Jeżeli im otworzymy drogę do nieba, to oni też będą na nas pamiętać."

Roberto Busa SJ

- průkopník informatiky a počítačové analýzy textu

Skoro se nechce věřit, že už v roce 1946 napadlo tehdy začínajícího jezuitského profesora Roberta Busu, že analyticky zpracuje celý corpus textů teologického génia sv. Tomáše Akvinského za pomoci počítače. Ten byl v té době velký asi jako dům a ovládal se pomocí děrných štítků a samozřejmě, že nebyl běžně k dispozici komukoliv jako jsou dnešní PC. Otcí Busovi, který pobýval v letech 1947-1949 ve Spojených státech, se však podařilo přesvědčit hlavního manažera firmy IBM Thomase Watsona, aby poskytl tomuto na první pohled ztřeštěnému nápadu podporu.

Tak se začal projekt známý pod názvem *Index Thomisticus*, skládající se ze 179 spisů, 70ti tisíc stran textu, devíti milionů slov sv. Tomáše a dalších dvou milionů slov ostatních latinských scholastických autorů (pro srovnání: nejznámější Tomášův spis *Summa theologiae* se skládá z jednoho a půl milionu slov).

Celé toto gigantického dílo, které vznikalo 25 let bylo samozřejmě dílem kolektivu spolupracovníků, mezi nimiž najdeme dva pozdější papeže kard. Giovanni Battistu Montiniho (Pavel VI.) a Busova kolegu ze semináře Albina Lucianiho (Jan Pavel I.). Dílo vyšlo tiskem v letech 1974-1980 a roku 1989 jako jeden z prvních tzv. CD-ROMů a určitě první, pokud jde o jeho teologický obsah.

Už v roce 1974 předpovídá O. Busa revoluci, kterou vnese do komunikace užití počítačové techniky. Za dvacet let se stal každému vlastníkovu počítače běžně dostupným internet, na kterém www.corpusthomisticum.org/iopera.html lze dnes studovat i toto pionýrské dílo kolektivu vedeného italským jezuitou.

Tomu kdo by se divil, proč se právě texty Tomáše Akvinského staly předmětem tak obrovského nasazení o. Busa říká: „Není to proto, že by Tomáš Akvinský měl být považován za jediného katolického učitele, privilegiovaného mezi ostatními, nýbrž proto, že dokázal obsáhnout ty ostatní ve formě logicky, lingvisticky a didakticky optimální. A není to jen teolog. Jeho dílo je také a především autentickou encyklopedií, která shrnuje 40 století středozemní kultury. Počínaje mezopotámskou (z níž vychází jazyk Bible) a řeckou, pak latinskou, křesťanskou i arabskou.

A tato encyklopedie není abecedním seznamem slov: Tomáš vytváří dynamickou syntézu informací.“

O. Roberto Busovi z Tovaryšstva Ježíšova udělil loňského roku prezident Ciampi nejvyšší italské státní vyznamenání Cavaliere di Gran Croce. Ve svých neuvěřitelných 93 letech svěží na duchu i na těle nepřestává být vědecky činný, přednáší a poskytuje rozhovory.

„Konstantou mého bádání je automatický překlad,“ říká v jednom z nich. „Prozřetelnost mi umožnila pracovat 60 let na dalším obrovském filu (souboru) o 11 milionech slov, abych podrobil zkoušce tuto metodu na textech ve 22 jazycích a 9 různých abecedách: např. Korán v arabštině, v hebrejštině, aramejštině a nabatejštině svitky z Qumranu a jiná díla od arménštiny a gruzínštiny, přes albánštinu a gaelštinu až po finštinu. Ke každému z těchto slov jedno po druhém je přiřazeno 130 bytů interního hypertextu, který definuje morfologii slova a typologii textů, ve kterém se slovo vyskytuje. Je to metoda „ukázňování“ jazyků, kterou ponechávám těm, kdo v ní budou chtít pokračovat.“

„Nejde o to,“ vysvětluje dále svou metodu prof. Busa, „mechanicky překládat text od textu, z jednoho jazyka do druhého, ale o pokusit se zachytit „ekvivalenty jednotlivých výrazů. Tak například: s projektem tzv. Bikulturálního tomistického lexikonu se pokouším pochopit, jaký význam mají dnes, ve světle naší kultury, slova použitá před 800 lety sv. Tomášem Akvinským. A překvapilo mne, že výraz *ratio seminalis* (který se objevuje 400krát a váže se ke stoickému a augustiniánskému pojmu *anima mundi*) není nic jiného než ekvivalent našeho „genetického kódu“. Tomáš, samozřejmě, neznal DNA, ale tušil, že musí existovat něco, co má funkci klíče k životu, za který dnes považujeme DNA. Kosmos a život mají kód, program. Ale tento pojem je zkomolen těmi, kdo pokládají evoluci za čistě náhodný proces.“

V oblasti počítačové techniky proslul o. Busa také svými metaforami, když nazval PC „synovcem Božím“, protože je výtvozem lidského génia, jenž je tvorem Božím. Celý kosmos je podle jiného jeho přirovnání „komputer, ve kterém běží ohromný program,

jehož autorem je ten, který nás stvořil“, a proto - jak říká - „stačí jen pár kroků, aby se od kompjuteru (PC) vystoupilo k andělům“. Neupadá přitom však do nekritického obdivu, a říká také, že internet je „mohutná horská bystřina, kterou lze přejít po vycínajících kamenech často s urousanými kalhotami“ „Můžeme se svěřit internetu, když nám slouží, ale nenechat se jím opít“, připomíná průkopník informačních technologií v lingvistice, italský jezuita prof. Roberto Busa.

Milan Glaser
převzato z internetu

* * *

Tříkrálová sbírka

Je, pravda, teprve počátek listopadu, ale čas běží a tak musíme pamatovat i na tříkrálovou sbírku v lednu 2008. Prosím všechny děti a mladé, kteří chtějí ve jménu lásky k Bohu v našich potřebných bližních udělat pro ně něco dobrého, aby se jako koledníci již nyní přihlašovali.

Je třeba stanovit skupiny koledníků s jejich vedoucími, aby mohli počátkem ledna vystartovat.

Tříkrálová sbírka se stala již tradicí a její výtěžek je vzácnou pomocí pro různá charitní díla potřebným. Naše město je docela veliké a tak je jasné, že několik skupinek nestačí. Všichni ochotní přihlaste se, ale závazně - u paní Marty Bezecné na č.tel: 558 323 063. Mám jednu speciální prosbu pro rodiče: Stává se, že dítě by ochotně šlo, ale doma slyší - ale kam bys chodil, ať jdou jiní. Pán Ježíš říká: Jakou měrou měříte, takou bude naměřeno i vám a ještě vám bude přidáno. Čas běží, děti rostou rychle a jestli nenaučíte svoje děti obětavosti, lásce a službě druhým z lásky k Bohu, může se klidně stát (a těch případů není málo), že jednou mladý muž či žena na adresu svých stárnoucích či nemohoucích rodičů, kteří opravdu potřebují pomoc řeknou: Ale co, ať jim pomůže někdo jiný, však jsou za to v nemocnici placení... Lásku a obětavost si nevytvoříte, ani nekoupíte, pokud jste jí děti od malička neučili. Velmi prosím: učte děti službě a obětavosti, mnohonásobně se to vám i jim s Božím požehnáním v životě vrátí. Tříkrálové koledování není žebráni (!!!) : žebrák žebrá pro sebe. Koledování je prosba o pomoc pro jiné, - v tom je veliký rozdíl. Setkání všech koledníků bude po Novém roce v kostele podle oznámení data zahájení sbírky.

P. František

BIBLICKÝ KVIZ

Kde se to stalo?

1. Na kterou horu Eliáš utekl před hněvem královny Jezabel? (1 Král 19,1.8)
2. Na kterém ostrově měl Jan vidění o posledních věcech? (Zjev 1,9)
3. Ze které hory spatřil Mojžíš zaslíbenou zemi? (5 Moj 34,1)
4. Na které cestě se odehrává příběh o milosrdném Samařanovi? (Luk 10,30)
5. Na kterém pohoří přistál Noe s archou? (1 Moj 8,4)
6. Kde se Ježíš rozloučil s učedníky před svým návratem k nebeskému Otci? (Sk 1,9-12)
7. Jak se nazývalo území, kde měl Abraham obětovat syna Izáka? (1 Moj 22,2)
8. Jak se nazývalo území, kde Izraelci přebývali při svém pobytu v egyptském otroctví? (1 Moj 45,10)
9. Které město vybudoval Omri, otec pozdějšího krále Achaba? (1 Král 16,23-24)
10. Kde se muži podívali do truhly smlouvy a byli za to potrestáni smrtí? (1 Sam 6,12.19)
11. Kde uzdravil Pavel chromého od narození? (Sk 14,8-10)
12. Kde byl Pavel kamenován, jak se o tom zmiňuje ve druhém listu do Korintu? (Sk 14,19, 2 Kor 11,25)
13. Kde se setkal mladý Timoteus s apoštolem Pavlem? (Sk 16,1)
14. Ve kterém městě byl Pavel ve vidění vyzván, aby přišel do Makedonie? (Sk 16,8-10)
15. Ze kterého města pocházela Lydie, první pokřtěná křesťanka v Makedonii? (Sk 16,12-15)
16. Kam se odebral Barnabáš s Markem po jeho rozepři s apoštolem Pavlem? (Sk 15,39)
17. Kde byl uložen Goliášův meč? (1 Sam 21,2.10)
18. Kde žila věštkyně, kterou před svou smrtí navštívil Saul? (1 Sam 28,7)
19. Kde byl pochován prorok Samuel? (1 Sam 25,1)
20. Jak změnili název pevnosti Sijónu po jejím dobytí Davidem? (2 Sam 5,6-9)

Sobotní adorace

Každou sobotu po večerní mši svaté, tj. v šest hodin, se scházíme v třineckém kostele k hodinové adoraci. "My" to znamená farníci mladí duchem a někteří dokonce i věkem. Podle možností přicházíme buď sami nebo s celou rodinou a snažíme se předávat tak poklad živé víry dětem malým i těm odrostlejšími. Před Nejsvětější Svátostí svěřujeme Pánu naše prosby, díky i chvály, prostě to, čím jsou naše srdce naplněna, a v takovémto společenství - alespoň já osobně - cítím Boží přítomnost nějak „hmatatelněji“. K hlubšímu prožívání adorace přispívají písně, které společně zpíváme za doprovodu kytary.

A protože si Ježíše nechceme nechat jen pro sebe, chceme se s Vámi, drazí farníci, podělit o tuto příležitost setkat se s Ním. Seberte odvahu a přijďte, neboť Pán Ježíš nám přislíbil: „Kde jsou dva nebo tři ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“

Eva B.

Sv. Cecílie, panny a mučednice

22. listopadu si křesťané připomínají prvokřesťanskou římskou mučednici, sv. Cecílii, která je pokládána za patronku chrámové hudby, pěvců, varhanářů a básníků.

Církev nám tento den předkládá k meditaci následující text, jež potěší každé srdce, které tepe živou vírou. Ostatně, posuďte sami.

Pěkně zpívejte Bohu, s jáсотem

Cíterou oslavujte Hospodina, hřejte mu na desetistrunné harfě.. Zpívejte mu píseň novou. Odložte to, co je staré, vždyť znáte píseň novou. Nový zákon a nová píseň patří k člověku novému. Nová píseň se nehodí k člověku starému. Naučí se jí jenom lidé noví, milostí obnovení a zbavení všeho starého, patřící již k novému zákonu, jímž je nebeské království. Po něm vzdychá všechna naše láska a zpívá novou píseň. Ať zpívá novou píseň, ne jazykem, ale životem.

Zpívejte mu píseň novou, pěkně mu

zpívejte. Každý se ptá, jak by měl Bohu zpívat. Zpívej mu, ale ne falešně. Nechce, abychom uráželi jeho uši. Zpívejte pěkně, bratři. Když ti řeknou před někým, kdo se vyzná v hudbě: „Zapívej, aby se mu to líbilo“, nemáš-li hudební vzdělání, bojíš se zpívat, aby nebyl znalec hudby s tebou nespokojen; neboť to, co neodborník na tobě nepozná, znalec ti vytkne. Kdo by však mohl přijít s tím, že pěkně zapívá Bohu, když on tak dovede posoudit zpěváka, všechno zkoumá a tak dobře slyší? Kdy můžeš podat tak krásný pěvecký výkon, aby byl tak dokonalý posluchač se vším spokojen?

Ale on sám ti ukazuje jakoby způsob, jak máš zpívat: nehledej slova, jako bys mohl vyjádřit, co Boha potěší. Dej se do jáсотu. Neboť pěkně zpívat Bohu, to se děje právě jásáním. Co to znamená jásat? Vědět, že nelze vyjádřit slovy, co se zpívá v srdci.

Vždyť ti, kdo prozpěvují při žních, na vinici nebo při jiné práci, kterou dělají s velkou horlivostí, začnou projevovat svou radost slovy písní, ale pak jako by překypovali tak velkou radostí, že ji nejsou schopni vyjádřit slovy, a tak přestanou artikulovat a začnou vydávat jásavé zvuky.

Jásavé zvuky jsou znamením, že vychází ze srdce něco, co nelze říci slovy. A před kým spíše bychom měli takto jásat, než před nevýslovným Bohem? Neboť on je nevýslovný, a ty ho nemůžeš slovy vyjádřit. A jestliže nemůžeš vyjádřit, a přece nesmíš mlčet, co jiného zbývá než jásat? Ať se tedy srdce raduje beze slov, a nemírná šíře té radosti ať se neomezuje slabikami. *Pěkně mu zpívejte, s jáсотem.*

Z výkladu svatého Augustina, biskupa, na žalmy (Ps 32, sermo 1,7-8:CCL 38,253-254)

Zagrożenia

Astrologia i horoskopy

Astrologia jest praktyką wróżbiarską znaną już w starożytności, która mocno zakorzeniła się również w naszych czasach, w kulturze i zwyczajach koła społeczeństw. Astrologia jest zabobonem, ponieważ twierdzi, że życie i przeznaczenie człowieka uzależnione jest od wpływu gwiazd. Najważniejsze chwile jego życia jak narodziny, ślub czy śmierć są ponoć uwarunkowane od układu gwiazd, ich natury, budowy i pozycji. Trzeba pamiętać, że pozycje gwiazd ustalają astrologi na własną rękę, a jest ona niezgodna z ich rzeczywistym położeniem obserwowanym przez astronomów przy pomocy najnowocześniejszych teleskopów.

Znaki zodiaku są złudzeniem wzrokowym

Trzeba wyraźnie rozróżnić astrologię od astronomii. Astronomia jest nauką ścisłą i dlatego naukowcy astronomowie traktują astrologię jako śmieszny zabobon, świadczący o wielkiej ignorancji jej wyznawców. Jest sprawą oczywistą, że gwiazdy i planety wywierają naturalny wpływ na ludzi. Jak na przykład wybuchy na Słońcu, pory roku, pełnia księżyca. Ale absolutnie nie ma żadnych podstaw, aby twierdzić, że ten wpływ determinuje wolność człowieka i decyduje o jego życiu i śmierci. Naukowcy astronomowie są zdania, że wiedza astrologów zatrzymała się na poziomie średniowiecza. Między innymi dlatego, że opierając się na danych z tamtego czasu, mówią oni o pięciu planetach, które mają wpływ na ludzi. W średniowieczu znano tylko pięć planet, nie znano takich jak Uran, Neptun, Pluton, Chiron i przeszło 2000 małych planet znajdujących się między Marsem i Jowiszem. Ludziom średniowiecza, na skutek złudzenia optycznego, wydawało się, że planety i gwiazdy są położone blisko siebie. Kierując się swoją wyobraźnią zaczęli rozróżniać skupiska gwiazd, które swoją formą przypominały skorpiona, byka, barana itd., i przypisywali im wady i zalety danego zwierzęcia. W ten sposób powstały znaki zodiaku, które są niczym innym jak tylko wymysłem astrologów.

Z naukowego punktu widzenia stosowanie znaków zodiaku nie ma żadnego uzasadnienia i jest po prostu naiwne i śmieszne. Współcześni astronomowie ustalili, że pozycja znaków zodiaku, którą posługują się dzisiejsi astrologowie, została ustalona w starożytności i uległa przesunięciu o 1/12 koła czyli o jeden znak zodiaku. I tak, gdy astrolog twierdzi, że ktoś urodził się pod znakiem Byka, to faktycznie urodził się on, gdy na niebie był gwiazdozbiór Barana itd. Jest jeszcze inna niedorzeczność w twierdzeniach astrologów, a mianowicie swoje dane dotyczące wpływu gwiazd na cechy charakteru i temperament, obliczają w ten sposób, że traktują moment narodzin jako początek biologicznego życia człowieka. Tymczasem współczesna genetyka mówi nam, że to w chwili poczęcia a nie narodzin powstaje cała konstrukcja genetyczna, określająca przyszły temperament człowieka. Trzeba również pamiętać, że bardzo ogólnikowy sposób formułowania przepo-

wiedni w oparciu o datę narodzin, będzie dla ludzi naiwnych sprawiał wrażenie, że jest wiarygodny.

Neguje wolność człowieka

Z Objawienia dowiadujemy się, że każdy człowiek został stworzony na obraz i Boże podobieństwo, co oznacza, że został obdarzony rozumem, wolnością oraz zdolnością do miłości. Twierdzenie astrologów, że to wpływ gwiazd determinuje człowieka w jego decyzjach, zachowaniu i wyznacza jego drogę życia, sprzeciwia się prawdzie o wolności człowieka, którą objawił nam sam Pan Bóg. Determinizm przepowiedni astrologicznych neguje w człowieku wolność, która jest fundamentem jego wielkości i godności. O przyszłości człowieka decydują w pełni jego wolne wybory, a nie niezależny od jego świadomości nieunikniony bieg wydarzeń, spowodowany przez wpływ planet i gwiazd. O przyszłości człowieka nie decydują gwiazdy, lecz jego w wolne wybory dobra lub zła.

Wybierając życie zgodne z nauką Chrystusa, człowiek idzie drogą prowadzącą do wiecznego szczęścia, jeżeli oddaje się w niewolę zła, idzie drogą prowadzącą do zguby wiecznej. Pan Bóg mówi jasno: *"A co człowiek sieje, to i żąć będzie: kto sieje w ciełe swoim, jako plon ciała zbierze zagładę; kto sieje w duchu, jako plon ducha zbierze życie wieczne"* (Ga 6,8).

Jeżeli astrologia przypisuje gwiazdom władzę stwarzania ludzkich charakterów oraz kreowania wydarzeń, to w ten sposób ubóstwia kosmiczne siły, czyli głosi panteizm, a także neguje Bożą Opatrzność, czyli nieustanną, czułą opiekę kochającego, osobowego Boga.

Pewna 30 letnia pani K. od kilku lat przeżywała stan depresji lękowej. Lękała się utraty męża, cierpienia, śmierci. Miała trudności z zasypianiem, nawiedzały ją migreny i bóle psychosomatyczne. Uważała się za katoliczkę wierzącą, ale nie praktykującą. Traktowała Boga jako wszechmocnego władcę, który jest nieczuły na ludzkie cierpienia. Nie mogąc poradzić sobie ze swoim cierpieniem zgłosiła się do wspólnoty terapeutycznej św. Łukasza działającej we Wspólnocie Błogosławieństw. Wyznała tam, że jej rodzina interesuje się astrologią, a ona jest przekonana, że przyszłe wydarzenia w jej życiu są z góry zdeterminowane i nieodwołalnie muszą nastąpić. Okazało się, że cały problem zaczął się, kiedy pewien astrolog przepowiedział jej, że wkrótce rozwiedzie się z mężem. Pani K. przyznała, że kiedy usłyszała przepowiednię, nie było żadnych powodów do rozwodu, ponieważ męża bardzo kochała i żyła z nim w zgodzie. Jednak była przekonana, że przepowiednia musi się spełnić, ponieważ cała jej przyszłość zapisana jest w gwiazdach. Zaczęła z lękiem myśleć o nieuniknionym rozwodzie. Doszło do tego, że chcąc go przyspieszyć, zaczęła szukać kochanka.

Widać tutaj wyraźnie, jak poprzez przepowiednie astrologiczne działa szatan, sugeruje człowiekowi jak najszybsze wyjście z urojonej sytuacji, zachęcając do szybszego wypełnienia tragicznej przepowiedni. Wiara w astrologię i

brak wiary w troskliwą miłość Boga, przyczynił się do powstania depresji lękowej u pani K. Podczas terapeutycznych, modlitewnych spotkań, uświadomiła sobie jak wielkie jest miłosierdzie i szacunek Boga do każdego człowieka, jak tragicznie naiwna jest wiara w astrologię. Pojednanie się z Chrystusem w sakramencie pokuty, codzienna modlitwa i Komunia św. sprawiły, że u pani K. w ciągu kilku tygodni ustąpiły wszystkie symptomy depresji i psychosomatycznych bólów. Oczywiście przepowiedziany przez astrologa rozwód nie tylko, że nie nastąpił, ale dzięki Chrystusowi ich małżeńska miłość jeszcze bardziej się pogłębiła.

Przykład ten świadczy o tym, do jakich tragedii życiowych może doprowadzić wiara w astrologię.

Pismo św. o praktykach astrologicznych

Pan Bóg przestrzegał Naród Wybrany przed przypisywaniem gwiazdom boskiej władzy nad ludzkim życiem. *"Gdy podniesiesz oczy ku niebu i ujrzysz słońce, księżyc i gwiazdy, i wszystkie zastępy niebios, obcy nie pozwolili się zwięść, nie oddawali im pokłonu i nie służyli, bo Pan, Bóg twój, przydzielił je wszystkim narodom pod niebem"* (Pwt 4,19).

Przypisywanie boskiej mocy gwiazdom, Pismo św. nazywa głupotą: *"Głupi już z natury są wszyscy ludzie, którzy nie poznali Boga: z dóbr widzialnych nie poznali Tego, który jest, patrząc na dzieła nie poznali Twórcy, lecz ogień, wiatr, powietrze chyże, gwiazdy dokoła, wodę burzliwą lub światła niebieskie uznali za bóstwa, które rządzą światem. Jeśli urzeczeni ich pięknem wzięli je za bóstwa - winni byli poznać, o ile wspanialszy jest ich Władca, stworzył je bowiem Twórca piękności; a jeśli ich moc i działanie wprawiły ich w podziw - winni byli z nich poznać, o ile jest potężniejszy Ten, kto je uczynił. Bo z wielkości i piękna stworzeń poznaje się przez podobieństwo ich Stwórcę"* (Mdr 13,1-5).

W świetle tajemnicy Wcielenia i nauki Chrystusa widać cały bezsens astrologicznych zabobonów. Pan Jezus objawił nam, że każdy człowiek ma nieskończoną godność i wartość, że jest rzeczywiście wolny i absolutnie nie ma żadnego przeznaczenia zapisanego w gwiazdach. Sw. Paweł pisze: *"Baczenie, aby kto was nie zagarnął w niewolę przez tę filozofię będącą czczym oszustwem, opartą na ludzkiej tylko tradycji, na żywiołach świata, a nie na Chrystusie. W Nim bowiem mieszka cała Pełnia: Bóstwo, na sposób ciała"* (Kol 2,8-9).

Magisterium Kościoła nieustannie, już od pierwszych wieków chrześcijaństwa, ostrzega wiernych przed wielkim niebezpieczeństwem wróżbiarstwa i astrologii, przed korzystaniem z rad wróżbiarzy, astrologów. Ponieważ w ten podstępny sposób działa Szatan. Jeśli osoba wierząca radzi się jasnovidza lub astrologa i wierzy w ich wróżby i rady, wtedy popelnia grzech śmiertelny.

Ks. M. Piotrowski TChr

Nedělní a sváteční liturgie v listopadu

31. neděle v mezidobí (4.11.)

1. čtení: Mdr 11,22-12,2; 2. čtení: 2 Sol 1,11-2,2; Evangelium: Lk 19,1-10

Žalm: odp. Budu velebit tvé jméno, můj Bože, Králi.

Ref. Będę Cię wielbił, Boże mój i Królu.

32. neděle v mezidobí (11.11.)

1. čtení: 2 Mak 7,1-2.9-14; 2.čtení: 2 Sol 2,16-3,5; Evangelium: Lk 20,27-38

Žalm: odp. Až procitnu, Hospodine, nasýtím se pohledem na tebe.

Ref. Gdy zmartwychwstanę, będę widział Boga.

33. neděle v mezidobí (18.11.)

1. čtení: Mal 3,19-20a; 2 Sol 3,7-12; 2.čtení: Evangelium: Lk 21,5-19

Žalm: odp. Přišel Hospodin, aby spravoval národy podle práva.

Ref. Pan będzie sądził ludy sprawiedliwie.

Slavnost Ježíše Krista Krále (25.11.)

1. čtení: 2 Sam 5,1-3; 2.čtení: Kol 1,12-20; Evangelium: Lk 23,35-43

Žalm: odp. Zaradoval jsem se, když mi řekli: „Do domu Hospodinova půjdeme!“

Ref. Idźmy z radością na spotkanie Pana.

1. neděle adventní (2.12.)

1. čtení: Iz 2,1-5; 2.čtení: Řím 13,11-14; Evangelium: Mt 24,37-44

Žalm: odp. Do domu Hospodinova s radostí půjdeme.

Ref. Idźmy z radością na spotkanie Pana.

Příští číslo MOSTu

vyjde 2. prosince 2007.

Příspěvky můžete zasílat do 20.11.2007.

Pořad bohoslužeb v listopadu

◆ Neděle 4.11.2007 - 31. neděle v mezidobí; 6.30 a 10.00 česky, 7.50 a 17.00 polsky.

◆ Pátek 9.11.2007 - svátek Posvěcení lateránské baziliky.

◆ Neděle 11.11.2007 - 32. neděle v mezidobí; 6.30 a 10.00 polsky, 7.50 a 17.00 česky.

◆ Neděle 18.11.2007 - 33. neděle v mezidobí; 6.30 a 10.00 česky, 7.50 a 17.00 polsky.

◆ Neděle 25.11.2007 - Slavnost Ježíše Krista Krále; 6.30 a 10.00 polsky, 7.50 a 17.00 česky.

◆ Pátek 30.11.2007 - svátek, sv. Ondřeje, apoštola.

◆ Neděle 2.12.2007 - 1. neděle adventní, 6.30 a 10.00 česky, 7.50 a 17.00 polsky.

◆ Každou neděli půl hodiny před večerní mší svatou je adorace Nejsvětější Svátosti Oltářní a svátostné požehnání. Poslední neděle v měsíci - Mariánské večeřadlo.

◆ V průběhu týdne mše svaté začínají v 6.35 a 17.00 hodin. V pondělí, středu, pátek - ranní česky, večerní polsky. V úterý, čtvrtek, sobotu - ranní polsky, večerní česky.

◆ Každý čtvrtek od 16.00 a první pátek po ranní mši svaté je výstav Nejsvětější Svátosti Oltářní.

◆ Každý pátek po ranní i večerní mši svaté je výstav Nejsvětější Svátos-

* * *

Program spotkań

16.11. - Wspólna modlitwa w kaplicy na Osówkach (odjazd autobusu Osůvky - Kojkovice z dworca aut. o godz. 15:40).

19.11. - Spotkanie z Pismem Świątym i Katechizmem w salce parafialnej o godzinie 15.00.

24.11. - Spotkanie Sympatyków Radio Maryja w salce parafialnej o godzinie 14.30

ti Oltářní s modlitbou Korunky k Božimu Milosrdenství. První pátek v měsíci - litanie a zasvěcení Božskému Srdci Ježíšovu.

◆ Každý poslední pátek v měsíci v průběhu celého školního roku se modlíme za děti, mládež, žáky, studenty, katechety, učitele a vychovatele při večerní adoraci Nejsvětější Svátosti Oltářní od 16.00 hodin (mimo dobu postní).

◆ Mše svatá v Domově důchodců na Sosně je každý pátek v 15.30. Půl hodiny před začátkem mše svaté je možno přistoupit ke svátosti smíření.

◆ Mše svatá v Nemocnici Sosna je sloužena každou sobotu v 15.30. Před mší sv. příležitost ke svátosti smíření.

Redakce neručí za jazykový sled jednotlivých mší sv. Sledujte vývěsku v kostele!

Úmysly apoštolátu modlitby – listopad 2007

Denní modlitba Apoštolátu

Nebeský Otče,

kladu před tebe celý dnešní den. Přináším ti v něm své modlitby, práce, radosti i utrpení ve spojení s Ježíšem Kristem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje obět sebe samého za záchranu světa.

Duch Svátý, který jej vedl, kéž je i mým průvodcem a vyzbrojí mě silou pro svědectví o tvé lásce.

To vše přináším jako svou nepatrnou obět spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou Církve, zvláště na úmysly, které nám předkládá Svátý otec a naši biskupové pro tento měsíc:

1. Všeobecný úmysl: Aby měli zákonodárci a vědeckí pracovníci ve zdravotnictví hlubokou úctu k lidskému životu od jeho počátku až k přirozenému ukončení.

2. Misijní úmysl: Aby na korejském poloostrově rostl duch smíření a pokoje.

3. Národní úmysl: Aby zemřelí došli Božího milosrdenství.

most

Vydává Římskokatolický farní úřad v Třinci pro svou vlastní potřebu. Redakci tvoří: Stanislav Janczyk, Hana a Evžen Workovi, Iveta a Marian Kozokovi • e-mail: most@seznam.cz • Internetová adresa: <http://sweb.cz/most> • Vychází na počátku měsíce. Registrační značka MK ČR E 14453. K dostání v prostorách farního kostela. Grafická úprava a tisk: T-PRINT, s.r.o., Třinec